

השמים זעקו בדמעות מטר זועם
על ראשי המטריות.

על כי הלכה בדמי ימיה, בפרלחתה.

על כי קמלו חיים, ואין אונים
כוסו ברגבים חליה.

ורק נותרו זכרון תלתל,

חיוך, ואהבה.

בעמי הדרי